



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 467/2023
08.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Дубравке Дамјановић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Андреја Миљешића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бачкој Паланци К 214/21 од 16.12.2022. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 41/23 од 15.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 08.06.2023. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Андреја Миљешића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бачкој Паланци К 214/21 од 16.12.2022. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 41/23 од 15.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци К 214/21 од 16.12.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 7 (седам) месеци. На основу одредбе члана 89а Кривичног законика према окривљеном је изречена мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном малолетном ББ па је окривљеном забрањено приближавање оштећеној на удаљености мањој од 10 метара и даља комуникација са истом у трајању од 3 (три) године од дана правноснажности пресуде.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 6.000,00 динара и судски паушал у износу од 5.000,00 динара, у року од месец дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 41/23 од 15.03.2023. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Андреј Миљешић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на незаконито прибављеним доказима, обзиром да малолетна оштећена ББ током поступка није имала пуномоћника из реда адвоката. Како приликом испитивања малолетне оштећене пред јавним тужиоцем ОЈТ у Бачкој Паланци и пред Основним судом у Бачкој Паланци није присуствовао пуномоћник, то су, према ставу браниоца, ови искази прибављени супротно одредби члана 154. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, због чега су морали бити изузети из списка и на њима се није могла засновати осуђујућа пресуда.

Међутим, како је бранилац окривљеног АА, ову повреду поступка, на идентичан начин, истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а приликом другостепеног одлучивања, суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 2. у последњем пасусу и на страни 3. у првом пасусу образложења пресуде Кж1 41/23 од 15.03.2023. године, дао јасне и довољне разлоге за свој став да приликом доношења побијаних пресуда није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, то наведене разлоге у свему прихвата и Врховни суд, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

И по оцени Врховног суда, супротно наводима у поднетом захтеву браниоца окривљеног, поступањем јавног тужиоца и суда противно одредби члана 154. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица односно испитивањем малолетне оштећене без присуства пуномоћника, као и доношењем побијаних пресуда, у конкретном случају, није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која би утицала на законитост првостепене и другостепене пресуде, обзиром да је пропуст учињен према малолетном

оштећеном лицу, па евентуално непоступање сходно одредбама којима се пружа кривично правна заштита малолетним оштећеним лицима, као у конкретном случају, свакако није повреда закона учињена на штету окривљеног, у чијем интересу се подноси захтев за заштиту законитости.

Сходно наведеном, по оцени Врховног суда, неосновано бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као повреду поступка која је била од апсолутног утицаја на законитост и правилност правноснажних пресуда.

Врховни суд се није упуштао у оцену навода захтева браниоца окривљеног којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаним пресудама и погрешну оцену доказа (члан 440. ЗКП), као ни у оцену навода којима се полемише са разлозима правноснажних пресуда и представљају битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те навода којима се указује на погрешну оцену од стране суда, чињеница од којих зависи одлука о кривичној санкцији односно на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, обзиром да наведене повреде не представљају законом дозвољене разлоге у смислу члана 485. став 4. ЗКП за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

Надаље, бранилац окривљеног, у образложењу захтева указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, али не конкретизује на који начин је у конкретном случају повређен идентитет пресуде и оптужбе, већ наведену повреду образлаже само паушалним наводима да је до прекорачења оптужбе дошло посебно у делу који се односе на саме датуме спорног догађаја, као и у погледу постојања угрожености оштећене, без давања разлога у корист својих тврдњи.

Како Врховни суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа истакнута повреда закона на коју се захтевом само указује, то се овај суд у разматрање и оцену ове повреде, такође није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић